

1) Κώλυμα, ἐμπόδιον ἐνθ' ἄν.: Ἀργηκα, γινεὰ μου ῥθε
μα ἄλικόδοι Μέγαρ. || Φρ. Πήγαινε ῥς τὸν πατέρα σου καὶ
φέρει με πέντε παράδων ἄλικόντισι (οὕτω λέγουν ἀπατηλῶς
αἱ μητέρες πρὸς τὰ παιδιά των, ὅταν θέλουν νὰ τὰ κρα-
τήσῃ ὁ πατήρ πλησίον του διὰ νὰ μὴ τὰς ἀπασχολοῦν
ἀπὸ τὰς οἰκιακὰς των ἐργασίας. Συνών. φρ. πήγαινε νὰ
μοῦ φέρῃς τὸν κρατήχητη) Χίος || Ἄσμ.

Σὲ πάντεχα ῥς τὰ τρίμερα, ῥς τὰ ἑνάμερα δὲν ἤρκες,
ἤρκαν καὶ τὰ σαράντα σου, εἴντ' ἄλικόντισ' εἶχες;
Κάτω Παναγ. Συνών. ἄλικόντι, ἄλικόντεια, ἄλικόν-
τισμα. 2) Βραδύτης, καθυστέρησις Μέγαρ.: Δὲ δό-
κα νὰ ξηγήσω τὴν ἄλικόδοί του Μέγαρ.

ἄλικόντισμα τό, Σίφν. κ. ἄ. ἄλικόδοισμα Κρήτ.
ἄλικότ'σμα Ἰμβρ. Σαμοθρ. ἄλ'κότημα Ἡπ. ἄλ'κότημα
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἄλικοντίζω, παρ' ὃ καὶ ἄλικοντάω.

Ἀλικόντισι 1 ἐνθ' ἄν.: Ἡ δ'λεῖα δὲ θέλ' ἄλ'κότημα,
τραυὰ τὴν μπρουστά Αἰτωλ.

ἄλικος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ.
(Κοτύωρ. κ. ἄ.) ἄλ'κους Λέσβ. Μακεδ. (Σιάτ.) Σάμ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *al* (ἐρυθρός) καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ικος.

1) Ὁ ἔχων ζωηρὸν ἐρυθρὸν χρῶμα, βαθὺς ἐρυθρός,
κατακόκκινος πολλαχ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κο-
τύωρ. κ. ἄ.): Ἀλικο αἷμα - παννὶ - τριαντάφυλλο - φουστάνι
πολλαχ. || Φρ. Ἐντύθηκε ῥς τ' ἄλικο (ἐφόρεσεν ἐνδύματα μὲ
κυτπητὰ χρώματα) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πβ. ἄλένιος, ἄλί.

2) Ὁ ἔχων ἀνοικτὸν ἐρυθρὸν χρῶμα, ὑπέρυθρος ἐνιαχ.:
Ἀλ'κον φέσ' Σάμ. || Ἄσμ.

Ἀπὸ τὴν τρυφεράδα σου τὰ ρόδ' ἄς πάρουν χρῶμα
γὰ νὰ γενοῦν πρὸ ἄλικο καὶ πρὸ δροσᾶτ' ἀκόμ'

Θήρ.

ἄλικουντρος ἐπιφών. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Λέγεται ὑπὸ παιδίων, ὅταν θέλουν νὰ παύσῃ πρὸς στιγ-
μὴν τὸ παιγνίδιον: Φτοῦ κι ἄλικουντρος!

ἄλικούρδημα τό, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄλικουρδῶ.

Ἀνατροπή.

ἄλικουρδῶ Ἡπ. Ἰων. (Σόκ.) Σάμ. ἄλικουρδᾶω
Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Μετβ. ἀνατρέπω Ἡπ.: Ἀλικούρδησε τὸ κακκάβι
καὶ χύθηκε τὸ γάλα. Καὶ ἀμτβ. ἀνατρέπομαι Ἡπ.: Ἀλι-
κουρδήθηκα κ' ἔπεσα. 2) Τρέχω πηδῶν Ἰων. (Σόκ.)
Σάμ. 3) Ὑπερεκχειλίζω, ἐπὶ ποταμοῦ Εὐβ. (Στρόπον.):
Ἀλικούρδησι τοὺ ποντάμ'.

ἄλικουρτέα ἡ, Πόντ. (Κερασ.) ἄλικουρτέγμα Πόντ.
(Κερασ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὸ ζυφόφυτον ἄλκυόνιον (Διοσκορ. 5,135), εἶδη τοῦ
γένους τῶν ἄλκυοναρίων (alcyonaria) τῆς τάξεως τῶν
ἀνθοζώων (anthozoa). Συνών. βυζὶ τῆς θάλασσης
(ιδ. βυζί), θαλασσομάννα. [**]

ἄλιμανος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγλίμανος Λευκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. λιμάνι. Πβ. ἀρχ.
ἀλίμενος.

Ὁ μὴ ἔχων λιμένα, ἀλίμενος.

ἄλιμάριστος ἐπίθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. λιμαριστός
< λιμάρω, παρ' ὃ καὶ λιμαρίζω.

Ὁ μὴ λιμαρισθείς, ἦτοι ὁ μὴ διὰ τῆς ρίνης ἀπολε-
πτυνθείς.

ἄλιμαχτος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. λιμαχτός < λι-
μάζω.

Ὁ μὴ προκαλῶν λίμαν, ἦτοι σφοδρὰν ὄρεξιν, ἐπιθυ-
μίαν, βουλιμίαν: Τίποτε δὲ τρώμε ἄλιμαχτο, γὰ τὸ κάθε-
τι λίμα μᾶς πιάνει.

ἄλιμζα ἡ, Ἀμοργ. Θήρ. Κύθν. Σκυρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄλιμον.

Φυτὰ τῆς τάξεως τῶν χηνοποδιωδῶν (chenopodia-
ceae) συνήθως ἁλμωδῶν τόπων 1) Εἶδη τοῦ γένους
τῆς ἀτραφάξεως (atriplex), ἀτράφαξις ἡ ροδώδης (atri-
plex rosea) Κύθν. (συνών. βρομόχορτο), ἀτράφαξις ἡ
ἄλιμος (atriplex halimus) Ἀμοργ. (συνών. ῥάμος)
Ἀμοργ. καὶ ἀτράφαξις ἡ Ταταρική (atriplex Tatarica,
var. recungra) Ἀμοργ. Πβ. ἀγριοσπανάκι 2. 2)
Ἀλιμος ἡ ἀνδραχνοειδής (halimus portulacoides) τοῦ
γένους ἄλιμος (halimus) ΠΓεννάδ. 42.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλιμζές καὶ ὡς τοπων. Ἀμοργ.
[**]

ἄλιμένευτος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λιμενευτός
< λιμενεύω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἡ χιὼν δὲν διελύθη, ἐπὶ τόπου:
Μέρος ἄλιμένευτον.

ἄλιμίδα ἡ, Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλιμίδιν.

Ὑδωρ, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχει διαλελυμένον ἄλας πρὸς
ζύμωσιν ἰδίᾳ χρήσιμον, ἄλμη. Συνών. ἄλάρμη, ἄλα-
τάρμη, ἄλιμιδέα, ἄλιμιδιν, ἄρμη, ἄρμύρα,
γάρος, νεράρμη, σαλαμούρα.

ἄλιμιδέα ἡ, Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλιμίδα ἢ ἄλιμίδιν.

Ἀλιμίδα, ὁ ἰδ.

ἄλιμίδιν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἄλιμίδ' Πόντ. (Ἀμισ.
Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἄλαμίδ' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄλμη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίδι κατ' ἀνάπτυξιν συνοδίτου φθόγγου.

Ἀλιμίδα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἐποίκεν ἄλιμίδ' τὸ φαεῖν
(ἀλάτισεν ὑπερβολικὰ τὸ φαγητὸν) Τραπ. Ἀλιμίδᾶ ἔπα
(ὑπέστην τὰ πάνδεινα πρὸς ἐπίτευξιν σκοποῦ τινος) Χαλδ.

ἄλιμουδιά ἡ, Καππ. (Σινασ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Λευκὴ οὐσία ὡς μούχλα, ἡ ὁποία παράγεται ἐπὶ τῶν
τοιχῶν ἐκ τῆς ὑγρασίας καὶ καταστρέφει τὸ ἐπὶχρισμὰ των.

